

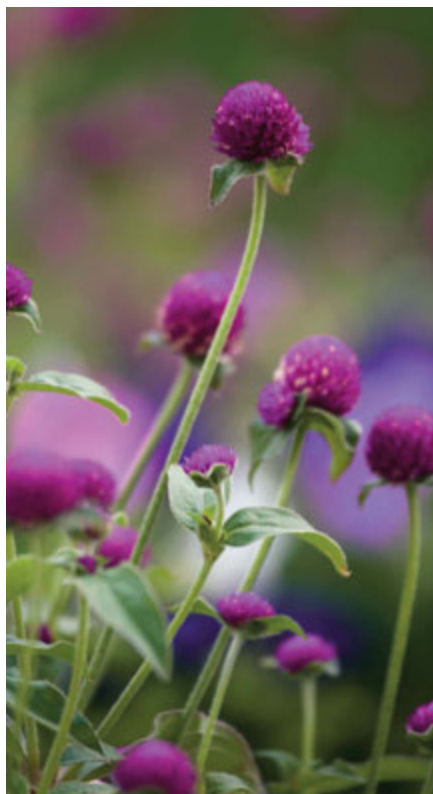
Rakkaat veljet ja sisaret, pysykää vahvoina ja tehkää hyviä valintoja, jotka antavat teidän nauttia elämän puun hedelmää. Jos jostakin syystä olette hairahtuneet tai lähteneet polulta, meidän kätemme on ojennettuna ja sanomme teille: ”Tulkaa. Teillä on toivoa. Me rakastamme teitä, ja me haluamme auttaa teitä olemaan onnellisia.”

Taivaallinen Isä rakastaa meitä niin paljon, että Hän on antanut ainoan Poikansa, Jeesuksen Kristuksen.

Jeesus Kristus rakastaa meitä niin paljon, että Hän antoi henkensä meidän syntiemme sovituksiksi!

Mitä me olemme halukkaita antamaan ollaksemme puhtaita ja saadaksemme sen ilon?

Lausun todistukseni näistä totuuksista Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin Mervyn B. Arnold
seitsemänkymmenen koorumista

Mitä olet tehnyt nimelleni?

Jokainen meistä joutuu jonakin päivänä tekemään tiliä Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle siitä, mitä me olemme tehneet Hänen nimelleen.

Kun presidentti George Albert Smith oli nuori, hänen edesmennyt isoisänsä George A. Smith ilmestyi hänelle unessa ja sanoi: ”Haluaisin tietää, mitä olet tehnyt nimelleni.” Presidentti Smith vastasi: ”En ole koskaan tehnyt nimellesi mitään, mikä olisi tuottanut sinulle häpeää.”¹

Joka viikko, kun nautimme sakramentin, me teemme liiton ja annamme lupauksen, että olemme halukkaita ottamaan päällemme Kristuksen nimen, muistamaan Hänet aina ja pitämään Hänen käskynsä. Mikäli olemme halukkaita tekemään niin, meille luvataan tuo mitä suurenmoisoin siunaus – että Hänen Henkensä on aina kanssamme.²

Aivan kuten presidentti George Albert Smith joutui tekemään isoisälleen tiliä siitä, mitä hän oli tehnyt tämän nimelle, jokainen meistä joutuu jonakin päivänä tekemään tiliä Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle siitä, mitä me olemme tehneet Hänen nimelleen.

Sananlaskuissa puhutaan siitä, miten tärkeää on, että on hyvä nimi. Siellä sanotaan, että hyvä maine

on rikkautta arvokkaampi, suosio parempi kuin kulta ja hopea³ ja että vanhurskaan nimeä siunataan.⁴

Kun pohdin näitä pyhien kirjoitusten kohtia ja sitä, miten tärkeää hyvä maine on, mieleeni tulvi muistoja hyvästä nimestä ja perinnöstä, jonka vanhempamme jättivät neljälle veljelleni, kahdelle sisarelleni ja minulle. Vanhemmillani ei ollut maailman rikkauksia eikä heillä ollut kultaa ja hopeaa. Me yhdeksän asuimme talossa, jossa oli kaksi makuuhuonetta, yksi kylpyamme ja takaosassa sisäkuisti, jossa sisareni nukkuivat. Kun vanhempani kuolivat, veljeni ja sisareni ja minä kokoonnuimme jakamaan heidän maallisen omaisuutensa, jota oli vähän. Äidiltäni jäi muutama leninki, joitakin käytettyjä huonekaluja ja muutama muu henkilökohtainen esine. Isältäni jäi joitakin kirvesmiehen työkaluja, jokunen vanha metsästyskivääri eikä juuri muuta. Ainoat asiat, joilla oli jotakin rahallista arvoa, olivat vaatimaton koti ja säästötili, jolla oli vähän rahaa.

Yhdessä me itkimme avoimesti ja kiitollisina, koska tiesimme, että he olivat jättäneet meille jotakin paljon arvokkaampaa kuin hopea tai kulta.

He olivat antaneet meille rakkauttaan ja aikaansa. He olivat todistaneet usein siitä, että evankeliumi on totta, ja sen me voimme nyt lukea heidän kallisarvoisista päiväkirjoistaan. Ei niinkään paljon sanoillaan vaan enemmänkin esimerkillään he olivat opettaneet meitä tekemään ahkerasti töitä, olemaan rehellisiä ja maksamaan täydet kymmenykset. He olivat myös herättäneet halun opiskella, palvella lähetystyössä ja, mikä tärkeintä, löytää iankaikkinen puoliso, solmia temppe-liavioliitto ja pysyä vahvana loppuun asti. He jättivät meille todellakin perintönä hyvän nimen, josta tulemme aina olemaan kiitollisia.

Kun rakastettua profeetta Helamania ja hänen vaimoiaan siunattiin kahdella pojalla, he antoivat pojilleen nimeksi Lehi ja Nefi. Helaman kertoi pojilleen, miksi he saivat nimensä kahden esi-isänsä mukaan, jotka olivat eläneet maan päällä melkein 600 vuotta ennen heidän syntymäänsä. Hän sanoi:

”Katso, poikani, – – minä olen antanut teille niiden ensimmäisten vanhempiemme [Lehin ja Nefin] nimet, – – ja tämän minä olen tehnyt, jotta te nimenne muistaessanne muistaisitte – – heidän tekonsa, ja heidän tekonsa

muistaessanne tietäisitte, että on sanottu sekä kirjoitettu, että ne olivat hyviä.

Ja nyt, poikani, minä tahdon teidän tekevän sitä, mikä on hyvää, *jotta teistä voitaisiin sanoa ja myös kirjoittaa, niin kuin heistä on sanottu ja kirjoitettu*

– – että saisitte tuon kallisarvoisen iankaikkisen elämän lahjan.”⁵

Veljet ja sisaret, millaisina meidän nimeimme muistetaan 600 vuoden kuluttua?

Puhuessaan siitä, kuinka me voimme ottaa päällemme Kristuksen nimen ja suojella siten omaa hyvää nimeämme, Moroni opetti:

”Ja vielä minä tahdon kehottaa teitä *tulemaan Kristuksen luokse ja tarttumaan jokaiseen hyvään lahjaan ja olemaan koskematta pahaan lahjaan tai siihen, mikä on epäpuhdasta.*

Niin, *tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa täydellisiksi hänessä ja kieltäkää itseltänne kaikki jumalattomuus.”⁶*

Innoitetussa kirjasessa *Nuorten voimaksi* sanotaan, että tahdonvapaus on Jumalan antama, iankaikkinen peri-aate, johon kuuluu moraalinen vastuu tehdyistä valinnoista. Olemme vapaita valitsemaan omasta puolestamme, mutta tekojemme seurauksia emme

voi valita. Kun teemme valinnan, saamme valinnastamme aiheutuvat seuraukset.⁷

Vähän sen jälkeen kun rakastettuni Devonna ja minä olimme menneet naimisiin, hän kertoi minulle siitä, kuinka hän oli oppinut nuoruudessaan tämän tärkeän opin, että me olemme vapaita valitsemaan, mutta me emme ole vapaita valitsemaan tekojemme seurauksia. Haluaisin kertoa sisar Arnoldin kokemuksen tyttäreni Shellyn avustuksella:

”Kun olin 15-vuotias, minusta tuntui usein, että sääntöjä ja käskyjä oli liian paljon. En uskonut, että normaali, hauskanpitoa rakastava teini-ikäinen voisi nauttia elämästä, jossa oli niin monia rajoituksia. Lisäksi ne monet tunnit, jotka tein töitä isäni karjatilalla, rajoittivat suuresti aikaa ystäväni kanssa.

Sinä tiettyä kesänä yksi tehtävistäni oli huolehtia, että vuoriniityllä laiduntavat lehmät eivät tulleet läpi aidasta ja päässeet vehnäpellolle. Vehnänoraita syövä lehmä voi puhaltua, mikä voi johtaa tukehtumiseen ja kuolemaan. Eritoten yksi lehmä yritti aina työntää päänsä aidan läpi. Kun olin yhtenä aamuna ratsastamassa hevosellani aidanvierustaa karjaa vahtien, huomasin, että se lehmä oli tunkeutunut aidan läpi ja päässyt vehnäpellolle. Tajusin tyrmistykseni, että se oli ollut syömässä vehnää jo jonkin aikaa, koska se oli jo turvonnut ja näytti aika lailla ilmapalloilta. Ajattelin: ’Senkin typerä lehmä! Tuo aita oli siinä suojelemassa sinua, mutta sinä tunkeuduit sen läpi ja olet syönyt niin paljon vehnää, että henkesi on vaarassa.’

Ratsastin takaisin kotiin hakemaan isää. Mutta kun tulimme takaisin, huomasin lehmän makaavan kuolleena maassa. Sen menettäminen suretti minua. Olimme tarjonneet sille kauniin vuoriniityn, jossa se voi laiduntaa, ja aidan pitämään sen poissa

Ollessaan 15-vuotias sisar Arnold (tässä tyttärensä edustamana) ymmärsi laiduntavaa karjaa paimentaessaan käskyjen suojelevan voiman.

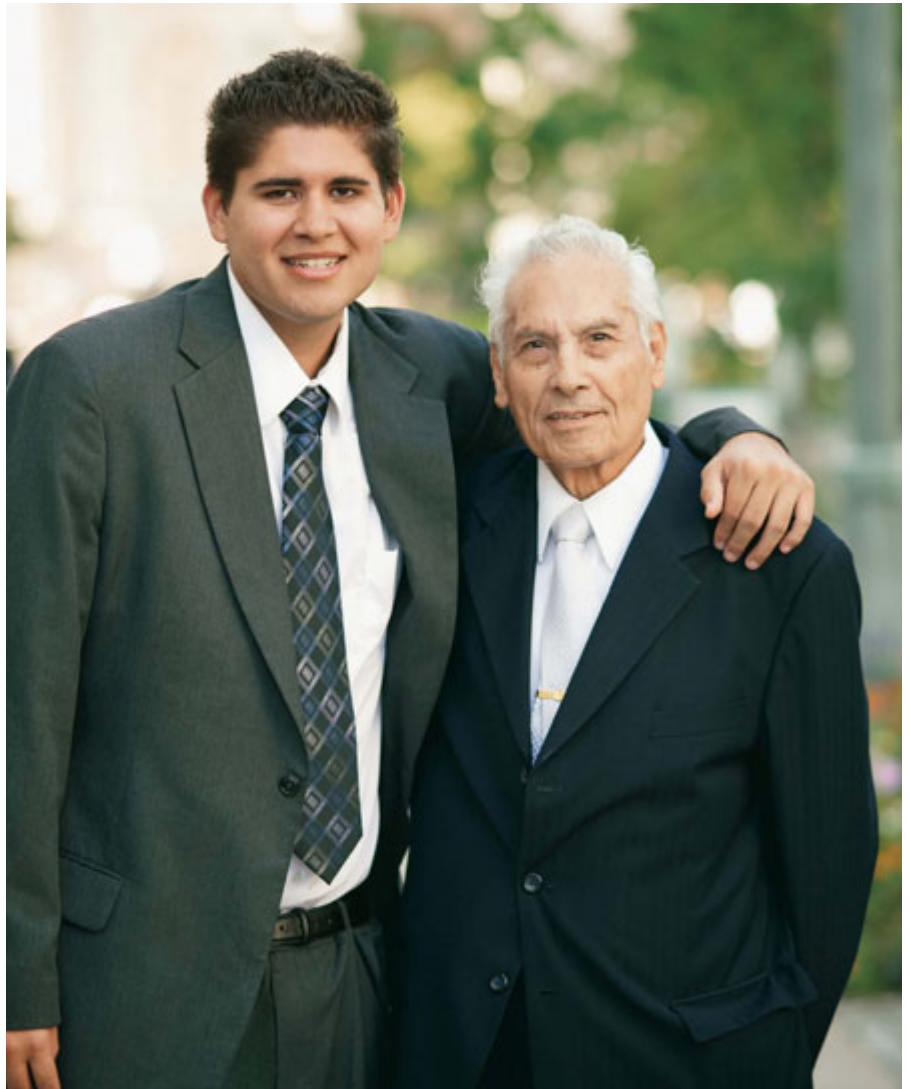
vaarallisen vehnän luota, mutta se oli typerästi tunkeutunut aidan läpi ja aiheuttanut oman kuolemansa.

Kun ajattelin aidan tehtävää, tajusin, että se oli suoja, aivan kuten käskyt ja vanhempieni säännöt olivat suoja. Käskyt ja säännöt olivat omaksi hyväkseni. Tajusin, että kuuliaisuus käskyille voisi pelastaa minut fyysiseltä ja hengelliseltä kuolemalta. Sen oivaltaminen oli ratkaiseva hetki elämässäni.”

Sisar Arnold oppi, että ystävällinen, viisas ja rakastava taivaallinen Isämme on antanut meille käskyjä, ei rajoittaakseen meitä kuten vastustaja haluaisi meidän uskovan, vaan siunatakseen elämäämme ja suojellakseen hyvää nimeämme ja perintöämme tuleville sukupolville – aivan kuten oli tapahtunut Lehin ja Nefin kohdalla. Aivan kuten lehmä, joka kantoi valintansa seuraukset, meidän jokaisen on opittava, että ruoho *ei ole koskaan* vihreämpää aidan toisella puolen – eikä tule koskaan olemaan, sillä ”jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea”⁸. Jokainen meistä kohtaa valintojensa seuraukset, kun tämä elämä on ohi. Käskyt ovat selkeitä, ne ovat suojelevia – eivät rajoitettavia – ja kuuliaisuuden suurenmoiset siunaukset ovat lukemattomia!

Taivaallinen Isämme tiesi, että me kaikki tekisimme virheitä. Olen hyvin kiitollinen sovituksista, jonka ansiosta me kaikki voimme tehdä parannuksen, tehdä välttämättömiä muutoksia, niin että voimme jälleen kerran olla yhtä Vapahtajamme kanssa, ja tuntea suloista anteeksiannon rauhaa.

Vapahtajamme kutsuu meitä päivittäin puhdistamaan nimemme ja palaamaan Hänen luokseen. Hänen rohkaisunsa on täynnä rakkautta ja lempeyttä. Kuvitelkaa kanssani Vapahtajan syleily, kun luen Hänen sanansa: ”Ettekö nyt palaa minun luokseni ja tee parannusta synneistänne ja

käänny, jotta minä voin parantaa teidät?”⁹

Tänään haluaisin esittää jokaiselle teistä saman haasteen, jonka minulle esittivät minun vanhempani, jotka tullaan aina muistamaan heidän hyvän nimensä johdosta. Ennen kuin toimitte, kuvitelkaa Vapahtaja seisomassa vierellänne ja kysykää itseltänne: ”Ajattelisinko sitä, sanoisinko sen tai tekisinkö sen, jos tietäisin, että Hän on siinä?” Sillä siinä Hän varmasti on. Rakastamamme presidentti Thomas S. Monson, jonka profeetan tehtävästä todistan, lainaa usein seuraavaa pyhien kirjoitusten jaetta puhuessaan Herrastamme ja Vapahtajastamme: ”Sillä minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne.”¹⁰

Kunpa voisimme julistaa sinä loistavana päivänä, jolloin seisomme rakkaan Vapahtajamme edessä kertomassa, mitä olemme tehneet Hänen nimelleen: ”Olen kilpaillut hyvän kilpailun, olen juossut perille ja säilyttänyt uskoni.”¹¹ ”Olen pitänyt Sinun nimesi kunniaassa.” Todistan, että Jeesus on Kristus. Hän kuoli, että me eläisimme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidentit*, oppilaan kirja, Uskonto 345, 2006, s. 135.
2. Ks. OL 20:77.
3. Ks. Sananl. 22:1.
4. Ks. Sananl. 10:7.
5. Hel. 5:6–8, kursivointi lisätty.
6. Moroni 10:30, 32, kursivointi lisätty.
7. Ks. *Nuorten voimaksi*, kirjaneen, 2002, s. 4.
8. Alma 41:10.
9. 3. Nefi 9:13.
10. OL 84:88.
11. 2. Tim. 4:7.